

РЕШЕНИЕ

№ 5886

гр. София, 27.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 13.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7031** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл.161 вр. чл.129, ал.7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на Б. Г. /с предишно наименование Ш. –С. Г./, със служебен номер в регистъра на НАП [ЕГН] – Германия, представлявано от адв. Т. Т. и адв. Л. Т. срещу Акт за прихващане и възстановяване № П-2222119185159-004-001/28.01.2020г., потвърден с Решение № 592/13.04.2020г. от Директор на Дирекция "ОДОП" С.. Жалбоподателят оспорва отказа да му бъде възстановен ДДС в размер на 66 948.35 лв. за периода от 01.04.2019г. до 30.06.2019г. Излага доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен в при съществени процесуални нарушения и противоречие с материалните норми. Счита, че е налице грубо нарушение на административно-производствените правила, извършено от горестоящия административен орган, което изцяло опорочава процесната процедура и води до тежки процесуални усложнения, тъй като Директорът на Дирекция „ОДОП“ не разполага с компетентност да потвърди оспорван пред него административен акт на основания, различни от тези, посочени в акта, особено когато изрично е обявил последните за неправилни. В такива хипотези следва да се приеме, че горестоящият административен орган е постановил неправилно решение в нарушение на чл. 97, ал. 2 АПК, което дори следва да се счете за нищожно предвид липсата на компетентност за подобно произнасяне. Излага съображения, че чуждестраното лице безспорно отговаря на изискванията за възстановяване на ДДС съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредбата. Счита, че вносител има право на възстановяване,

когато внесените стоки са предназначени за доставки с място на изпълнение на територията на страната по чл. 2, т. 2 от Наредбата, а една от хипотезите на чл. 2, т. 2 от Наредбата е получателят по доставката да е лице - платец на данъка съгласно чл. 82, ал. 2 от ЗДДС. Разпоредбата на чл. 82, ал. 2, т. 2 ЗДДС обхваща именно случаите на доставка на стоки, които се монтират или инсталират от или за сметка на доставчика, който е установен на територията на друга държава членка. Доколкото платец на данъка при режим на самоначисляване ще е именно М. Суфле България, видно е, че предназначението на внесените от Б. стоки отговаря на изискването на Наредбата и съответно е налице право на възстановяване на платения ДДС при този внос. оспорваният Моли да бъде отменен Акт за прихващане или възстановяване №П-2222119185159-004-001/28.01.2020 г., издаден от ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 592/13.04.2020 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ - С..

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли да бъде отменен обжалвания АПВ. Претендира за присъждане на сторените съдебни разноски съгласно представен списък.

Ответникът по жалбата – директорът на Дирекция "ОДОП" при ЦУ на НАП С., чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Моли за заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано във връзка с постъпило от В. Г., Германия искане за възстановяване на ДДС на чуждестранни лица по реда на чл. 4 от Наредба Н-9/16.12.2009г., с референтен номер [банкова сметка], версия 2019-07-22Т10:53:22, с което е поискано възстановяване на ДДС в размер на 66 948.35 лв. за периодите от 01.04.2019 г. до 30.06.2019 г.

С Резолюция за извършване на проверка №П-2222119185159-ОРП-001 от 31.10.2019г., издадена от М. С. П., на длъжност началник на отдел при ТД на НАП С., е възложено извършване на проверка за прихващане и възстановяване на ДДС на чуждестранното лице за периода от 01.04.2019г. и 30.06.2019г. Срокът за приключване на проверката е определен до 13.01.2020г.

Проверката е приключила с АПВ №П-2222119185159-004-001/28.01.2020г., издаден от М. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С..

Съгласно констатациите на АПВ, основният предмет на дейност на задълженото лице към момента на проверката, е производство на подемно-транспортни машини. Дружеството е със седалище и адрес на управление в Германия и не е регистрирано по ЗДДС.

От В. Г., Германия е подадено искане за възстановяване на ДДС на чуждестранни лица по реда на чл. 4 от Наредба Н-9/16.12.2009г., с референтен номер [банкова сметка], версия 2019-07-22Т10:53:22, с което е поискано възстановяване на ДДС в размер на 66 948.35 лв. за периода от 01.04.2019г. до 30.06.2019г. Претендираната сума е по фактура за покупка от китайско дружество №19042401SM35 от 24.04.2019г. с предмет „машина за товарене и разтоварване L.“ и сума 1 234 254.58 китайски юана. Според данните в искането, В. Г. е осъществил внос на машината с данъчна основа 334 741.74 лв. /1 234 254.58 китайски юана по валутен курс на китайския юан – 0.2536480, транспортни разходи в размер на 14 006.48 лв. и начислено мито при вноса в размер на 5 560.24 лв./ Върху така определената данъчна основа при вноса, от

чуждестранното лице е платен ДДС в размер на 66 948.35 лв., който иска да му бъде възстановен.

С цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за проверката, на чуждестранното лице са изпратени две Искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №П-22221119185159-040-001 от 20.11.2019г. и №П-22221119185159-040-002/02.01.2020г., с които са изискани договори, приемо-предавателни протоколи, поръчки, възлагания с контрагенти в България и др. относими документи, свързани с осъществения внос на товаро-разтоварна машина модел L за сушилни на малц и други зърна и окомплектовка, както и съпътстващи доставката документи. Изискани са и данни за дейността на дружеството, писмени обяснения за място на доставка и предназначение на машината, документи в случай на осъществен износ на същата, доказателства за последващи доставки в България. В отговор са представени в превод копия от следните документи: договор от м. 02.2018г. между В. Г., Германия, в качеството на изпълнител и [фирма], ЕИК[ЕИК], в качеството на възложител, по проект за изграждане на нов завод за малц в [населено място]; поръчка от партньорско дружество В. /W./ С. Со, L., както и потвърждение на поръчката; 2 товарителници за общо 5 контейнера, регистрирани за обмитяване в България; митническа декларация №19BG002002010882R4/02.07.2019г.; фактура №19042401SM35 от 24.04.2019г. Според дадените писмени обяснения, приемо-предавателен протокол не е наличен, тъй като „поръчката все още се обработва“. Твърди се, че има и други внесени стоки, но за тях е заявена отделна процедура по възстановяване, тъй като са след заявения период. Според представения договор, изпълнителят следва да осъществи покупка, производство, транспорт, надзор на монтаж и инсталиране, мониторинг на настройките и въвеждане в експлоатация на машини и оборудване за изграждане на завод за малц в [населено място]. Жалбоподателят посочва, че във връзка с проекта, се предвижда „супервизията“ да започне през м. юни 2020г., но няма данни от кого ще се осъществи тази дейност. Твърди, че за механичната и електрическа част от монтажа от страна на немското дружество е необходим един човек, който ще бъде на място в България, а следва да присъстват и инженер и технолог при въвеждането в експлоатация, но същите още не са определени. Според писмените обяснения, дружеството е „наясно с наредбата относно строителната площадка в България за повече от 9 месеца“, като заявява намерение за регистрация в страната при надхвърляне на този период. Заявява, че част от материалите са произведени от В. /W./ С. СО., L.. в Китай, които след това са внесени директно през пристанище в България и превозвани с товарен автомобил до строителната площадка, където предстои изграждането на завод за малц. Конкретизирано е мястото на доставка - местоположението на клиента в [населено място], където предстои да бъде изграден заводът. Пояснява, че внесената от Китай машина, предмет на фактурата, по която се иска възстановяване на ДДС, е част от оборудването във връзка с договора и няма да бъде реекспортирана, а ще се използва за изграждане на оборудване за производство на малц, съгласно сключения договор с контрагента в България. Като доказателство са приложени и товарителници, подписани от възложителя по договора при получаване на стоките.

Органът по приходите е анализирал съдържанието на договора, сключен между В. Г. и [фирма]. Констатирано е, че съгласно чл. 2 от договора, изпълнителят по проекта се е задължил да закупи, произведе, транспортира, осъществи надзор над построяването, монтажа, настройките и стартирането на работата на съдовете, както и

осигуряването на материалите за новия пивоварен завод в [населено място]. По силата на договора задължението на В. Г. е не само да продаде на възложителя по проекта - М. СУФЛЕ БЪЛГАРИЯ Е. техническото оборудване, но и да осъществи надзор, монтаж, пускане в експлоатация на това оборудване и обучение на персонала за работа с него. В. Г. е единственият отговорник за изпълнението на задълженията и отговорностите и запазва всички права върху плановете и техническите документи.

Въз основа на представените документи и дадените писмени обяснения от немското дружество, че при превишаване на период от 9 месеца ще регистрира строителна площадка в България, органът по приходите е приел, че то има постоянен обект на територията на страната по смисъла на §1, т. 10 от ДР на ЗДДС и това е строителната площадка. С оглед на това и на основание §1, т. 11 от ДР на ЗДДС е прието, че В. Г. е лице, „установено на територията на страната“ и следва да се регистрира по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ и да поиска възстановяване на данъка по реда на закона, а не реда на Наредба №Н-9/16.12.2009г. Във връзка с горните изводи е посочено, че следва да се имат предвид разпоредбите на Спогодбата между Н. република България и Федерална Република Германия за избягване на двойното данъчно облагане на дохода и имуществото /С./, отнасящи се до формиране на място на стопанска дейност. Цитирана е разпоредбата на чл. 97, ал. 1 от ЗДДС, според която независимо от облагаемия оборот по чл. 96 от ЗДДС на регистрацията по този закон подлежи всяко лице, установено в друга държава - членка, което не е установено на територията на страната и извършва облагаеми доставки на стоки, които се монтират или инсталират на територията на страната от или за негова сметка. Прието е, че едва след регистрацията по ЗДДС, съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗДДС лицето би имало право на приспадане на данъчен кредит за закупените или придобитите по друг начин или внесените активи по смисъла на Закона за счетоводството /ЗСч./, преди датата на регистрацията му по този закон, които са налични към датата на регистрацията.

При така изложените фактически констатации и правни изводи е заключено, че за В. Г. не са налице основания за възстановяване на претендираната сума в размер на 66 948.35 лв. за данъчните периоди от 01.04.2019 г. до 30.06.2019 г. , поради което с АПВ същата не е възстановена.

АПВ е оспорен по административен ред пред директора на ДОДОП – С., във връзка с която е постановено Решение № 592/13.04.2020г., с което е потвърден по съображения, различни от тези на органите по приходите.

АПВ е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № 53-04-350/05.05.2020г., подадена чрез ДОДОП – С. до АССГ. Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществуването на правния спор:

Оспореният АПВ №П-2222119185159-004-001/28.01.2020г., издаден от М. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., е издаден от компетентен орган, съгласно Резолюция за извършване на проверка №П-2222119185159-ОРП-001 от 31.10.2019г., издадена от М. С. П., на длъжност началник на отдел при ТД на НАП С.. Разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от Наредба №Н-9/16.12.2009г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на

данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Европейския съюз изрично се сочи, че компетентният орган по приходите възстановява данъка въз основа на полученото искане, след като по реда на ДОПК установи, че са налице условията на ЗДДС, ППЗДДС и тази наредба, относно правото на възстановяване на данъка. В § 1, т. 1 от ДР на Наредбата е дадено легално определение на компетентен орган, като съгласно него „компетентен орган по приходите по смисъла на тази наредба е директорът на Териториалната дирекция на Национална агенция за приходите - С. или упълномощен от него орган по приходите. По дело е представена заповед № РД-01-372/12.03.2018 г. на директора на ТД на НАП С., видно от която на М. С. П., издала резолюциите за проверката, е наредено да възлага проверки за прихващане или възстановяване по реда на Наредба № Н-9 от 16.12.2009 г. за възстановяване на платен ДДС на данъчно задължени лица, неустановени в държавата-членка по възстановяване, но установени в друга държава членка на Европейския съюз и Наредба № Н-10 от 24.08.2006 г. за възстановяване на платен ДДС на чуждестранни лица, които не са установени на територията на общността. Със същата заповед издалия АПВ орган по приходите М. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите е определен да изпълнява функциите на компетентен орган по смисъла на чл. 7, ал.1 във връзка с параграф 1, т. 1 от ДР на Наредба № Н-9/16.12.2009 г. С оглед на така представените доказателства съдът приема, че оспореният АПВ е издаден от компетентен орган. Съгласно представените пред настоящата инстанция електронен носител и електронни документи, възпроизведени като препис на хартиен носител, АПВ и резолюциите за проверка са подписани с квалифицирани електронни подписи от М. Т. П. и М. С. П., придружени от издадени от доставчика на удостоверителни услуги удостоверения за КЕП, отговарящи на изискванията на чл. 24 ЗЕДЕП и удостоверяващи връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. Представените доказателства сочат, че АПВ и резолюциите за проверка са подписани от компетентни органи по приходите, с оглед на което оспореният акт е действителен. Спазена е предвидената в закона писмена форма.

При издаването на индивидуалния административен акт не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна. Съдът счита, че като е потвърдил оспорения АПВ на различни от изложените в него основания, директорът на ДОДОП – С., не е допуснал твърдените съществени процесуални нарушения, доколкото в правомощието на решаващият орган съгласно чл.155, ал.2 от ДОПК е да потвърди, измени или отмени изцяло или частично оспорения АПВ. В случая спорът е относно материалната законосъобразност на АПВ. Въз основа на правилно установена фактическа обстановка от органа по приходите, решаващият орган е направил различни правни изводи, с които опровергава тези на проверяващите. Съдът намира, че не са били налице основанията за отмяна и връщане на АПВ по смисъла на чл.155, ал.4, т.1 и т.1 от ДОПК, които визират непълното на доказателствата и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Оспореният административен акт е постановен при нарушение на материалния закон. Като е потвърдил АПВ на различни съображения, решаващият орган е приел за незаконосъобразни доводите на органа по приходите, че В. Г. е лице, установено на територията на страната по смисъла на § 1, т. 11 от ДР на ЗДДС, а именно лице, което е със седалище или адрес на управление на територията на страната или има постоянен обект на територията на страната. Направен е верният извод, че

чуждестранното лице няма постоянен обект на територията на страната по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на ЗДДС, само защото машината се намира на строителна площадка в [населено място]. В тази връзка за незаконосъобразен е възприет и изводът на проверяващите, че немското дружество има задължение за регистрация на основание чл. 97, ал. 1 от ЗДДС и следва да поиска възстановяване на данъка по реда на ЗДДС, а не реда на Наредба №Н-9/16.12.2009г.

Решаващият орган е приел за неправилен и извода на органа по приходите, че жалбоподателят не отговаря на условията на чл. 2, т. 1 и т. 2 от Наредбата. В същото време решаващият орган е счел, че В. Г. не отговаря на условията на условието по чл. 3, ал. 2 от Наредбата, съгласно което правото на възстановяване е налице, когато стоките и услугите се използват за доставки с място на изпълнение извън територията на страната, които биха дали право на приспадане на данъчен кредит, ако мястото на изпълнение беше на територията на страната, както и за доставките с място на изпълнение на територията на страната по чл. 2, т. 2. Доводите на административния орган са, че към момента на проверката В. Г. все още не е извършил доставка на стоки или услуги, а има само осъществен внос. Стоката, предмет на внос, няма да бъде реекспортирана, а същата ще бъде използвана за доставка с получател българското дружество [фирма]. Тоест стоката, предмет на внос, ще бъде използвана за доставка на стоки и услуги на територията на страната, а не на територия извън страната. В случая не е изпълнено и условието по изречение второ на чл. 3, ал. 2 от Наредбата, доколкото по отношение на процесната стока В. Г. няма качеството на доставчик, а на получател.

Съгласно чл. 81, ал. 1, т. 1 от ЗДДС се възстановява платения данък на данъчнозадължените лица, които не са установени на територията на страната, но са установени и регистрирани за целите на ДДС в друга държава членка за закупени от тях стоки и получени услуги на територията на страната. Според ал. 2 на същата разпоредба, редът и необходимите документи за възстановяване на данъка по ал. 1 се определят с наредба на министъра на финансите, а именно приложимата в случая Наредба №Н-9/16.12.2009г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Европейския съюз.

Съгласно условията на чл. 2 от Наредба №Н-9/16.12.2009 г., за периода на възстановяване чуждестранното лице не трябва да е имало седалище, адрес на управление или постоянен обект, или при липса на такива - постоянен адрес или обичайно пребиваване на територията на страната; за периода на възстановяване да не е извършвало доставки с място на изпълнение на територията на страната с изключение на доставки,

облагаеми с нулева ставка, транспортни услуги и спомагателни услуги за тях, и/или доставки, за които получателят е лице - платец на данъка съгласно чл. 82, ал. 2 от ЗДДС, както да е регистрирано за целите на данък върху добавената стойност в държавата членка, в която е установено.

Според чл. 3, ал. 2 от наредбата, чуждестранното лице, отговарящо на условията на чл. 2, има право да му бъде възстановен начисленият от регистрирано по ЗДДС лице данък върху добавената стойност за закупени от него стоки и получени услуги, когато стоките и услугите се използват за доставки с място на изпълнение извън територията на страната, които биха дали право на приспадане на данъчен кредит, съгласно глава седма „Данъчен кредит“ от ЗДДС. Правото на възстановяване е налице, когато данъчно задълженото лице по чл. 2 извършва в държавата-членка по установяването си облагаеми доставки с право на приспадане на данъчен кредит.

С случая между страните няма спор, че начисленият по процесните фактури ДДС е с право на приспадане и дружеството има право да го възстанови. Като чуждестранно лице, регистрирано за целите на ДДС в Германия, дружеството може да възстанови данъка единствено по реда на Наредба №Н-9/16.12.2009г. Общата система на ДДС в ЕС Директива 2008/9/ЕО от 12 февруари 2008 г. за определяне на подробни правила за възстановяването на данъка върху добавената стойност (Директивата, Осма директива) и националният данъчен закон (чл. 81 от ЗДДС) не допускат в процесния случай платеният от дружеството ДДС на територията на страната да се приспадне чрез упражняване на правото на приспадане на ДДС по реда на ЗДДС.

Материалноправният спор в разглеждания случай е относно наличието на условието за възстановяване по чл. 3, ал. 2 от Наредбата. Доводите на административния орган са, че към момента на проверката В. Г. все още не е извършил доставка на стоки или услуги, а има само осъществен внос. Законосъобразното приложение изисква нормата на чл. 3, ал. 2 от Наредба №Н-9/16.12.2009 г. да се тълкува във връзка с чл.5 от Директива 2008/9/ЕО от 12 февруари 2008 г. за определяне на подробни правила за възстановяването на данъка върху добавената стойност, както и със задължителната практика на СЕС. Нормата на чл.5 от Директивата гласи: „Всяка държава-членка възстановява на данъчнозадълженото лице, неустановено в държавата-членка по възстановяване, всеки ДДС, начислен по отношение на стоки или услуги, предоставени му от други данъчнозадължени лица в тази държава-членка, или по отношение на вноса на стоки в тази държава-членка, доколкото такива стоки или услуги

се използват за целите на следните сделки...“ В Директивата ясно е обособено качеството „вносител“ като самостоятелно основание за възстановяване на платения при внос ДДС, както и предназначението на стоките или услугите като допълнителна предпоставка за това. Всъщност, чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата предвиждат същото, но тълкуването им би било много по-разбираемо, ако се извърши в контекста на Директивата.

Съдът намира, че чуждестранното лице отговаря на изискванията за възстановяване на ДДС съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредбата. Вносител има право на възстановяване, когато внесените стоки са предназначени за доставки с място на изпълнение на територията на страната по чл. 2, т. 2 от Наредбата, а една от хипотезите на чл. 2, т. 2 от Наредбата е получателят по доставката да е лице - платец на данъка съгласно чл. 82, ал. 2 от ЗДДС. Разпоредбата на чл. 82, ал. 2, т. 2 ЗДДС обхваща именно случаите на доставка на стоки, които се монтират или инсталират от или за сметка на доставчика, който е установен на територията на друга държава членка. Доколкото платец на данъка при режим на самоначисляване ще е именно М. Суфле България, видно е, че предназначението на внесените от Б. стоки отговаря на изискването на Наредбата и съответно е налице право на възстановяване на платения ДДС при този внос.

По правило, чуждестранно лице от ЕС, което не е установено на територията на страната, има право да възстанови ДДС за осъществен внос на територията на България, както и ДДС по доставки на стоки и услуги, извършени към него от български лица. Директивата и Наредбата въвеждат един облекчен механизъм, по който това да се случи, за да не се стига до излишни административни разходи и процедури. Все пак, за да се приложи въпросният механизъм, необходимо е стоките и услугите да са предназначени за такъв вид последващи доставки, при които да не се стигне до увреждане на бюджета. Последващите доставки, при които данъкът е дължим от получателя, са пример за такива. Именно това е смисълът на коментирания механизъм и той ясно следва от обсъжданите разпоредби на Директивата и Наредбата. Формалистично тълкуване на определени норми не само водят до неправилни изводи относно правата на конкретния субект, но и се отклоняват от логиката на прилагане на ДДС механизмите в ЕС.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че оспореният АПВ е издаден в нарушение на материалния закон. На основание чл. 160, ал. 3 от ДОПК преписката следва да бъде върната на компетентния орган по приходите при ТД на НАП – С. за издаване акт за прихващане или възстановяване по искане за възстановяване на ДДС, подадено от Б. Г. /с

предишно наименование Ш. –С. Г./, със служебен номер в регистъра на НАП [ЕГН] – Германия, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящия съдебен акт.

С оглед изхода на делото и заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото съдебни разноски, такива следва да се присъдят със съдебното решение. В съдебното производство жалбоподателят е направил разноски в размер на 50 лева – платена държавна такса, както и за адвокатско възнаграждение в размер на 5 867.49 лв., като по фактура № [ЕГН]/24.08.2020г. за процесуално представителство по настоящото дело на Адвокатско съдружие „Ъ. и Я.“. Съгласно чл. 161.ал.1, изр.първо от ДОПК на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция съразмерно уважената част на жалбата. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Размерът на адвокатското възнаграждение не надвишава двукратния размер на минимума, посочен в чл. 8, ал. 1, т. 4 размер от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (2538.45 лева), поради което следва да бъде присъден в пълния му размер от 5 867.49 лева, така както е заплатен от жалбоподателя. При този изход на производството разноски следва да се присъдят на жалбоподателя общо 5917.49 лева, съгласно представения списък.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, III отделение, 55 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане и възстановяване № П-2222119185159-004-001/28.01.2020г., потвърден с Решение № 592/13.04.2020г. от Директор на Дирекция "ОДОП" С., с който на Б. Г. /с предишно наименование Ш. –С. Г./, със служебен номер в регистъра на НАП [ЕГН] – Германия, е отказано да бъде възстановен ДДС в размер на 66 948.35 лв. за периода от 01.04.2019г. до 30.06.2019г.

ИЗПРАЩА административната преписка на компетентния орган по приходите при ТД на НАП С. за произнасяне по искане за възстановяване на ДДС с референтен номер [банкова сметка], версия 2019-07-22Т10:53:22, подадено от Б. Г. /с предишно наименование Ш. –С. Г./, със служебен номер в регистъра на НАП [ЕГН] – Германия за възстановяване на данък в размер на 66 948.35 лв. и законна лихва за периодите от 01.04.2019 г. до 30.06.2019 г., при съобразяване с

указанията, дадени с настоящото решение.

ОСЪЖДА Директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите да заплати на Б. Г. /с предишно наименование Ш. –С. Г./, със служебен номер в регистъра на НАП [ЕГН], с рег. ном. Н. 4602 на Търговски регистър И./Германия, със седалище и адрес на управление: [улица], 92339 Б., Германия, сума в размер на 5917.49 (пет хиляди деветстотин и седемнадесет) 0.49 лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ